

Sygn. akt IX Ka 1565/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogusław Sędkowski

Sędziowie: SSO Ewa Opozda-Kałka (spr.)

SSO Artur Polut

Protokolant: st.sekr.sądowy Dorota Ziółkowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Kraski

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2015 roku

sprawy A. P. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 5 czerwca 2014 roku sygn. akt XII K 1436/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że: uchyla rozstrzygnięcia zawarte w punktach II i III w przedmiocie warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzonej oskarżonemu kary grzywny;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat T. G. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt. IX Ka 1565/14

UZASADNIENIE

A. P. (1) został oskarżony o to, że 8 października 2013 roku w miejscowości P. w Masło wie Pierwszym kierował groźby karalne pozbawienia życia oraz spalenia mienia wobec A. O. i J. O. przy czym groźby te wzbudziły w zagrożonych uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresach od 31.08.2007r. do 19.10.2007r. do 14.03.2009r. do 17.06.2009r. i od dnia 26.07.2010r. do 4.03.2012r. co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 30.10.2009r. w sprawie IIK 214/09 za umyślne przestępstwo podobne z art. 189 § 1 kk i art. 191 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, to jest o przestępstwo z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 5 czerwca 2014 roku orzekł, co następuje:

I uznał oskarżonego A. P. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 190 § 1 kk wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

II na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. P. (1) w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił ustalając okres próby na 3 lata,

III na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył oskarżonemu A. P. (1) karę grzywny w wysokości 70 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 40 złotych,

IV na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego A. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 490 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku złożyli oskarżony A. P. (1)

oraz prokurator.

Oskarżony A. P. (1) zaskarżył przedmiotowy wyrok w całości i zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem niewłaściwej oceny dowodów, a polegający na niezasadnym przyjęciu, że popełnił on przypisany mu czyn.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnieni go od przypisanego mu przestępstwa.

Prokurator zaskarżył powyższy wyrok w całości i również zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, a polegający na niezasadnym przyjęciu, iż wobec oskarżonego A. P. (1) zachodzi pozytywna prognoza uzasadniająca warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, w sytuacji gdy oskarżony popełnił zarzucone mu przestępstwo w okresie próby wyznaczonej przez Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2012 roku o warunkowym przedterminowym zwolnieniu, przestępstwa tego dokonał w warunkach recydywy, a w trakcie postępowania sądowego w niniejszej sprawie został oskarżony o przestępstwo z art. 191 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w toku śledztwa prowadzonego za numerem 4 Ds. 100/14 Prokuratury Rejonowej K. - Wschód.

W konkluzji wniósł o uchylenie przedmiotowego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzut zawarty w apelacji prokuratora jest zasadny, choć argumentacja przedstawiona na jego poparcie jedynie częściowo zasługuje na uwzględnienie. Niemniej jednak przedmiotowy środek odwoławczy doprowadził do zmiany zaskarżonego orzeczenia w sposób określony w wyroku Sądu odwoławczego. Z kolei apelacja oskarżonego A. P. (1) jest oczywiście bezzasadna.

Ustosunkowując się do apelacji oskarżonego A. P. (1) w pierwszej kolejności przypomnieć trzeba, że błąd w ustaleniach faktycznych, będących podstawą wyroku może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy Sąd orzekający w I instancji dopuścił się uchybienia przy ocenie materiału dowodowego, polegającego na nieuwzględnieniu przy jej dokonaniu zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych okoliczności. Taka sytuacja nie ma miejsca w niniejszej sprawie. Z prawidłowo ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że oskarżony A. P. (1) dopuścił się przypisanego mu czynu. Trafnie bowiem Sąd I instancji ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie oparł się na zeznaniach pokrzywdzonych A. O. i J. O. słusznie uznając je za pełni wiarygodne, skoro były one spójne, logiczne, niezmiennie oraz w całości korespondowały ze sobą. Słusznie argumentuje w tym miejscu Sąd Rejonowy, że o prawdziwości tychże relacji świadczy również to, że pokrzywdzeni zareagowali błyskawicznie i od razu wezwali na miejsce Policję, informując podejmującego interwencję funkcjonariusza Policji D. J. o zaistniałym zdarzeniu. Szczegółowe rozważania Sądu Rejonowego w powyższym zakresie Sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje jako trafne i przekonujące (k.90-91). W tej więc sytuacji

podnoszone w tym zakresie przez oskarżonego argumenty nie mogły zostać uwzględnione. Podkreślić bowiem należy, że pokrzywdzeni rozpoznali oskarżonego zarówno po wyglądzie, jak i po jego głosie. Nie mieli w tym zakresie żadnych wątpliwości. Tym samym twierdzenia oskarżonego, że A. O. i J. O. nie mogli go rozpoznać, gdyż na ulicy było ciemno, a w dodatku, według ich relacji, sprawca miał zagłuszać ciszę motocyklem nie są przekonujące, gdyż, jak wskazano wyżej, oboje pokrzywdzeni od początku byli w tym zakresie zgodni i pewni swoich twierdzeń.

Właściwa jest także ocena zeznań funkcjonariusza Policji D. J.. Słusznie Sąd Rejonowy również relację tego świadka uznał za

prawdziwą, skoro jest ona spójna i logiczna, a co więcej świadek ten jako osoba obca dla obu stron nie miał jakiegokolwiek powodu, aby zeznawać na niekorzyść oskarżonego. Zatem i w tym zakresie Sąd Odwoławczy podziela rozważania Sądu I instancji jako trafne i przekonujące (k.91). Twierdzenia natomiast oskarżonego, że zeznania D. J. nie powinny być uwzględnione, albowiem nie był on naocznym świadkiem przedmiotowego zdarzenia nie zasługują na uwzględnienie. Podkreślić bowiem należy, że każdy dowód w sprawie należy oceniać nie tylko jednostkowo, ale także z uwzględnieniem pozostałych zgromadzonych dowodów. Zważywszy zatem na fakt, że relacja świadka J. koresponduje z zeznaniami pokrzywdzonych nie sposób jej kwestionować.

W tej więc sytuacji trafnie za niewiarygodne uznane zostały wyjaśnienia nie przyznającego się do winy oskarżonego A. P. (1), skoro są one sprzeczne ze słusznie uznanymi za wiarygodne, o czym mowa była wyżej, zeznaniami pokrzywdzonych A. O. i J. A. oraz funkcjonariusza Policji D. J.. Rozważania Sądu I instancji w powyższym zakresie Sąd Rejonowy w pełni podziela i aprobuje jako trafne i przekonujące, (k.91).

W tym stanie rzeczy jeszcze raz podkreślić należy, że prawidłowo ocenione dowody w niniejszej sprawie, o czym mowa była wyżej, a mianowicie wiarygodne zeznania pokrzywdzonych A. O. i J. O. oraz funkcjonariusza Policji D. J. jednoznacznie wskazują, że oskarżony A. P. (1) dopuścił się przypisanego mu przestępstwa, zaś złożoną apelację uznać należy za jedynie gołosłowną i nieprzekonywującą polemikę z prawidłowymi ustaleniami i wywodami Sądu I instancji i z tej też przyczyny nie mogła ona wzruszyć zaskarżonego orzeczenia.

W świetle zatem powyższego również przyjęta przez Sąd Rejonowy kwalifikacja prawna jest prawidłowa i Sąd odwoławczy podziela rozważania tegoż Sądu również i w tym względzie (k.92-93).

Z kolei zarzut zawarty w apelacji prokuratora jest zasadny. O ile bowiem sam wymiar kary jest prawidłowy i nie wymaga zmiany - Sąd odwoławczy w pełni podziela rozważania Sądu I instancji w tym zakresie jako trafne i przekonujące (k.93-94), o tyle orzeczenie o zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności oraz o wymierzeniu, na podstawie art. 71 § 1 kk, kary grzywny uznać trzeba w okolicznościach niniejszej sprawy za niewłaściwe. Słusznie bowiem podnosi prokurator, że błędnie ustalił Sąd Rejonowy, że wobec oskarżonego A. P. (1) zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, a w konsekwencji, że możliwe jest zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia kary. Oskarżony A. P. (1) popełnił bowiem zarzucone mu przestępstwo w okresie próby wyznaczonej przez Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2012r roku o warunkowym przedterminowym zwolnieniu, a co więcej przestępstwa tego dokonał w warunkach recydywy. W tej więc sytuacji nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, że wobec wymienionego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, którą miałoby uzasadniać to, że po warunkowym przedterminowym zwolnieniu oskarżony zaczął prowadzić ustabilizowany tryb życia, podjął pracę i nie wchodził w konflikt z prawem. Nie można bowiem usprawiedliwiać naganego zachowania oskarżonego, który ponownie popełnił przestępstwo, będące przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, jego incydentalnym charakterem. Oskarżony A. P. (1) popełniając przestępstwo w okresie próby wyznaczonej wskazanym wyżej postanowieniem o przedterminowym warunkowym zwolnieniu, naruszył jego warunki. Tym samym w żadnym razie nie sposób wywodzić, że wobec oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, zwłaszcza, że uprzednio oskarżony był już dwukrotnie karany, w tym za przestępstwo podobne do tego jakie zostało objęte niniejszym postępowaniem. Trudno zatem uznać, że zastosowana wobec niego w niniejszym postępowaniu instytucja warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary odniesie zamierzony

skutek i sprawi, że oskarżony w przyszłości nie wejdzie już na drogę przestępstwa. Innymi słowy skoro dotychczas orzeczone wobec niego kary nie przyczyniły do zmiany jego zachowania, to tym bardziej brak podstaw do twierdzenia, że tak ukształtowana przez Sąd I instancji wobec oskarżonego A. P. (1) kara taki skutek odniesie, zwłaszcza, że, jak już podkreślano, oskarżony popełnił przedmiotowe przestępstwo nie tylko w warunkach recydywy, ale także w okresie próby wyznaczonej przez Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu postanowieniem z dnia 5 września 2012 roku. W tej więc sytuacji konieczne stało się dokonanie zmiany zaskarżonego wyroku i uchylenie rozstrzygnięcia zawartego w punktach II i III w przedmiocie warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności i wymierzonej oskarżonemu kary grzywny. Podkreślić jednakże należy, że na takie rozstrzygnięcia nie miały wpływu podnoszone przez skarżącego argumenty, stanowiące o tym, że względem oskarżonego toczy się kolejne postępowanie karne prowadzone przez prokuraturę pod sygnaturą 4 Ds. 100/14 oraz, że obecnie jest tymczasowo aresztowany w sprawie o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk oraz art. 189 § 1 kk i art. 157 § 1 kk. Oba bowiem wskazane postępowania nadal trwają, a ich wynik jest nieznany. Z samego faktu, że konkretnej osobie zarzucono popełnienie określonego przestępstwa nie można wywodzić, że faktycznie takie przestępstwo on popełnił. To okaże się dopiero wówczas, kiedy wydane zostaną końcowe rozstrzygnięcia w przedmiotowych sprawach.

Mając zatem powyższe na uwadze sąd odwoławczy działając w oparciu o art. 437 § 1 i 2 kpk orzekł, jak w wyroku.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze i § 14 ust. 2 pkt 4 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. G. kwotę

516,60 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd Odwoławczy zwolnił oskarżonego A. P. (1) od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym uznając, że uwagi na fakt, że w niedalekiej perspektywie odbywać będzie karę pozbawienia wolności, ich uiszczenie będzie dla niego nadmiernie uciążliwe.

Z tych względów orzeczono, jak wyżej.

SSO Ewa Opozda - Kalka SSO Bogusław Sędkowski SSO Artur Polut